

STEFAN AHNHEM VAIHTO

WSOY

»Henkeäsalpaava.»

- Aftonbladet

Suomentanut Outi Menna

**STEFAN
AHNHEM
VAIHTO**

Suomentanut Outi Menna

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ • HELSINKI

STEFAN AHNHEMIN
SUOMENNETUT TEOKSET

Pimeään jäänyt
Yhdeksäs hauta
Miinus kahdeksantoista astetta
Motiivi X
X tapaa kuolla
Viimeinen naula
Aivan toinen tarina
Vaihto

Ruotsinkielinen alkuteos

Bytet

© Stefan Ahnhem 2023

Published by agreement with Salomonsson Agency
Suomenkielinen laitos © Outi Menna ja WSOY 2024
Werner Söderström Osakeyhtiö

ISBN 978-951-0-49412-7

Painettu EU:ssa

Juuri täällä. Tässä nurkassa.

Kahdeksantoistavuotiaina.

Minä ja sinä.

Rakkautemme on suurempi kuin mikään muu.

Sinä ja minä.

Yhdessä aina kuolemaan asti.

KATUKIVEEN IKUISTETTU TEKSTI

ÖSTRA REAL -KOULUN EDUSTALLA TUKHOLMASSA

Carl Wester

Santa Cruz, sunnuntai-iltapäivä, elokuu 2019

HÄN SULKI PUHELIMENSA ja piti silmiä kiinni, kunnes numerot ja kaaviot katosivat verkkokalvolta. Sen jälkeen hän tähyisi Tyynellemerelle todeten, että se oli juuri tänä myöhäisiltapäivänä täydellisesti nimensä veroinen levittäytyessään peilityynenä ja odottaessaan muutaman tunnin päästä koitavaa auringonlaskua, joka oli, ellei maailman kaunein, niin ainakin ahkerimmin kuvattu ja sometettu.

Heti lentokentällä ennen kuin matkalaukut oli nostettu takaluokkuun hän oli varmistanut kuljettajalta, että tämä suostuisi ajamaan Highway One -valtatietä etelään päin ja sieltä rantatielle. Reitti pidensi matkaa vartin verran mutta tarjosi vastineeksi näkymän, johon ei voinut kyllästyä.

Takapenkillä hänen vieressään Helene oli nukahtanut jo ennen kuin he olivat ehtineet ulos San Franciscosta, ja säästääkseen vaimonsa niskakivuilta hän oli rullannut tämän huivin tyynyksi ja ujuttanut sen varovasti pään ja ikkunan väliin.

Merinäkömään tavoin Helenen kauneus jaksoi hämmästyttää häntä yhä uudestaan ja uudestaan, usein monta kertaa vuorokaudessa. Nainen olikin täysin omaa luokkaansa. Suu esimerkiksi. Hän oli rakastunut siihen ensi silmäyksellä. Helenen huuliin, jotka olivat jopa liioitellun täyteläiset mutta näyttivät silti jotenkin ihmeen luonnollisilta.

Totuus oli, ettei hän vielä kaikkien vuosien jälkeenkään voinut ymmärtää, miksi Helene oli valinnut juuri hänet. Mutta ehkä vastaus oli niin yksinkertainen kuin vaimo aina väitti sanoessaan rakastavansa häntä nimenomaan siksi, että hän oli hän.

Hetkittäin hän oli epäillyt. Kriisikausina, joita heidän suhteessaan oli riittänyt yllin kyllin. Mutta ne kuuluivat menneisyyteen. Viime kuukaudet olivat olleet leppoisia eivätkä he olleet riidelleet kertaakaan. Siitä huolimatta hän ei ollut varma, mikä heidän tilanteensa oli nyt.

Kompassinneula pyöri sinnikkäästi, ja saadakseen sen pysähtymään ja löytääkseen suunnan elämälleen hän oli päättänyt uskoa, että vaimo puhui totta ja rakasti häntä yhä. Kuukauden loma kahdestaan Santa Cruzissa oli joka tapauksessa vahva viite siihen suuntaan.

Matka oli ollut alusta loppuun Helenen idea. Yleensä hän tai oikeammin sanottuna hänen henkilökohtainen assistenttinsa Mirja hoiti aina kaikki varaukset ja huolehti siitä, että majoitusten taso oli kelvollinen ja että asiat sujuivat niin kuin piti. Mutta tällä kertaa Helene oli etsinyt majoituksen, varannut lennot ja suunnitellut kaiken. Itse hän ei ollut saanut puuttua edes hotellin valintaan sillä perustelulla, että mikä tahansa hotellisviitti, olipa se kuinka ylellinen tahansa, yhdistyisi hänen kohdallaan aina työntekoon.

Kun hän oli kysynyt, miksi heidän oli pakko matkustaa niin kauas sen sijaan, että he olisivat pysytelleet Euroopassa, Helene oli vastannut, että he tarvitsivat täydellistä irtiottoa kaikesta ja kaikista mikäli haluaisivat löytää takaisin toistensa luokse. Mitä useampi aikavyöhyke erotti heidät normaalista arjesta, sen parempi. Ja ehkä vaimo oli oikeassa. Ehkä tämä oli juuri se mitä he kaipasivat.

Pelkästään tunnin mittaisen ajomatkan aikana hän oli ehtinyt ajatella ja käydä asioita läpi mielessään enemmän kuin

missään vaiheessa kohtalokkaan helmikuisen sunnuntain jälkeen. Siitä oli nyt tasan puoli vuotta. Koko tuon ajan hän oli paniikinomaisesti hukuttautunut työhön paeten vaimoa ja tämän surua. Paeten omaa vastuutaan. Joten jos jompikumpi heistä oli raskaasti miinuksella ja monta palvelusta velkaa niin hän.

Helene oli antanut hänen esittää yhden toiveen majoituksesta. Muilta osin vaimo hoiti kaiken itse. Hänen toiveensa oli ollut meri. Jos heidän oli välttämättä vuokrattava talo, hän halusi merinäköalan ja suoran yhteyden rantaan joutumatta ylittämään autotietä tai muuta vastaavaa. Helenelle oli huomattavasti tärkeämpää, että taloon kuului uima-allas. Vaimon mukaan hiekasta oli pelkkää harmia, eikä tälle tullut ikinä mieleenkään uida luonnonvesissä vapaaehtoisesti.

Yllättävää kyllä merenrannan ja uima-altaan yhdistelmä osoittautui paljon harvinaisemmaksi kuin olisi voinut kuvitella, eikä Helene onnistunut pitkän haravoinnin jälkeen löytämään Santa Cruzista kuin yhden ainoan talon, joka täytti kriteerit.

Hän oli ehdottanut, että etsintäaluetta laajennettaisiin etelään päin, mutta siinä vaiheessa oli jo myöhäistä. Helene oli ehtinyt ihastua taloon ja ollut yhteydessä omistajiin, joita ei aluksi kiinnostanut lainkaan vuokrata kotiaan ventovieraille ruotsalaisille.

Tavoilleen uskollisesti Helene ei ollut kuitenkaan tyytynyt kieltävään vastaukseen. Hän ei tuntenut ketään, joka olisi ollut yhtä itsepäinen, ja joitakin viikkoja myöhemmin omistajat olivat suostuneet viettämään oman lomansa heidän kotonaan Tukholman sisäsaaristossa, mikä lopulta mahdollisti talonvaihdon.

Työnteon osalta hän oli luvannut Helenelle, että hän yrittäisi pysyä poissa netistä ja lukisi sähköposteja vain satunnaisesti. Siitä tulisi hankalaa, ellei suorastaan mahdotonta, sillä

sopimusneuvottelut Stern & Ljungin kanssa olivat venyneet eikä papereissa vieläkään ollut nimiä alla. Ei vaikka neuvotteluita oli käyty jo yli puoli vuotta vastapuolen työnnellessä sitkeästi kapuloita rattaisiin.

Sinänsä vastahankaisuudessa ei ollut mitään ihmeteltävää. Riippumatta siitä, miltä kantilta asiaa katsoi, kaupat tietäisivät henkisesti suurta arvonmenetystä vanhalle perinteikkäälle kiinteistöyhtiölle, joka oli siirtynyt perintönä sukupolvelta toiselle ja jonka liikevaihto oli lähes nelinkertainen hänen omaan Inwestersiinsä verrattuna. Toisin sanoen kyse oli ristiriitaisia tunteita herättävästä yrityskaupasta, joka aiheuttaisi jonkinmoisen myrskyn vesilasissa. Erityisesti ajatellen sitä, että häntä pidettiin vuosien kokemuksesta huolimatta edelleenkin uutena tulokkaana kiinteistöalalla.

Niin tai näin kaupat hyödyttäisivät kumpaakin osapuolta, ei epäilystäkään. Stern & Ljungin suuruudenaika oli ohi, ja hänen kiinteistökantaan liittyvien modernien ajatustensa myötä yhtiö voisi hitaan ja kivuliaan kuoleman sekä jatkuvasti laskevien tuottavuuslukujen sijaan kääntää tappiot voitoiksi.

Tuorein uutinen ennen kuin hän joutui asettamaan puhelimensa lentotilaan oli, että sopimuksen kaikista yksityiskohdista ja lisäpykälästä oli vihdoin päästy yksimielisyyteen. Joten käytännössä hän odotti enää Ragnar Severinin kuitausta, että nimet olisivat papereissa ja muste kuivunut. Vies-tiä, jonka pitäisi saapua hetkenä minä hyvänsä, koska kotona Tukholmassa kello oli jo kaksi yöllä.

Mikäli osoittautuisi, että he tarvitsisivat vielä muutaman tunnin, sekään ei olisi iso ongelma. Aikaa oli vielä reilusti ennen kuin pörssi avautuisi yhdeksältä aamulla. Nyt oli tärkeintä, että hän pitäisi työasiansa mahdollisimman visusti piilossa Heleneltä.

Tämä oli ennen kaikkea lomamatka, heidän yhteinen lomamatkansa ja hänen tilaisuutensa sanoin ja teoin saada

Helene vakuuttuneeksi siitä, että tämä oli edelleen, kaikista vastoinkäymisistä ja koettelemuksista huolimatta, tärkein ihminen hänen elämässään. Seikka, josta hänellä itsellään ei ollut koskaan ollut pienintäkään epäilyksen häivää. Hänen silmissään maailmassa ei ollut toista Helenen vertaista naista. Ei ollut ollut sen illan jälkeen, jolloin he tapasivat toisensa Tukholmassa kahdeksan vuotta sitten.

Helene oli istunut ystävättärensä seurassa muutaman pöydän päässä hänestä Sturehofissa, Tukholman keskustassa. Hän oli ollut siellä juhlimassa toteutuneita kiinteistökauppoja Ragnarin ja muun ydintiimin kanssa. Mutta samalla hetkellä, kun Helene oli vastannut hänen katseeseensa, hän oli unohtanut kaikki kruunut, prosentit ja tuotot.

Joitakin tunteja myöhemmin he olivat tavanneet Obarenissa, joka sijaitsi lisätiloissa ravintolan takana. Ystävätärtä ei enää näkynyt, ja hän oli irtautunut seurueestaan tarjotakseen Helenelle dark'n'stormyn, ellei hän muistanut väärin. He olivat jutelleet, mutta Helenen häikäisevä ulkonäkö oli tukahduttanut hänen muut aistinsa niin, ettei hän kuullut sanaakaan siitä mitä kumpikaan heistä sanoi. Ennen kuin hän sortui siihen virheeseen, että kysyi Heleneltä, mitä tämä teki työkseen.

Oletko kiinnostunut ammatistani vai minusta, Helene oli vastannut ja laskenut lasin kädestään. Kohta varmaan kysyt paljonko tienaani. Sen jälkeen Helene oli luennoinut pitkään siitä kuinka monilla ei ollut tilaisuutta tehdä tietoista uravalintaa vaan he päätyivät sattumalta sinne missä olivat. Ja sinä sitten, hän oli lausahantanut keventääkseen tunnelmaa. Pitäisikö tuo tulkita niin, että olet yksi heistä? Riskinotto kannatti ja sai Helenen puhkeamaan hymyyn. En todellakaan jättäisi mitään sattuman varaan. Vain kuolleen ruumiini yli.

Monta lasillista myöhemmin he olivat sekä nauraneet että ratkaisseet joukon ihmiskunnan suuria ongelmia. He olivat

keskustelleet perusteellisesti siitä, oliko kärpäsjakso *Breaking bad* -sarjan jaksoista paras vai huonoin, sekä todenneet yksimielisesti, ettei edes The Beatles yltänyt Bob Dylanin tasolle. Silti Helene oli vastannut kieltävästi, kun hän oli houkutelut tätä mukaansa Grand Hôtelin sviittiin, ja häipynyt hymyillen paikalta annettuaan hänelle lohdutussuukon.

Hei, odota, en edes tiedä mikä sinun nimesi on, hän oli huutanut Helenen perään kuulostaen juuri niin epätoivoiselta kuin olikin. *Nimi ja ammatti*, Helene oli vastannut taakseen katsomatta. *Seuraavaksi vaadit varmaan puhelinnumeroani. Jos on tarkoitettu, että näemme uudestaan, me näemme uudestaan. Muussa tapauksessa kiitos erittäin mukavasta illasta.*

Saatan muistaa väärin, hän oli sanonut lähinnä saadaksesen Helenen viipymään pidempään. *Mutta eikö joku äsken väittänyt, ettei koskaan jätä mitään sattuman varaan?*

Vasta silloin Helene oli palannut hänen luokseen ja painanut hänen huulilleen suudelman, joista hän tuli saman tien riippuvaiseksi ja janosi niitä aina vain lisää. Mutta siinä kaikki. Sinä yönä ainakin. Ennen kuin hän ehti avata silmänsä nainen oli jälleen kävelemässä pois. Ja hetkeä myöhemmin katosi näkyvistä.

Nyt Helene istui takapenkillä hänen vieressään niin lähellä, että hänen tarvitsi vain nojautua hieman tunteakseen naisen tuoksun ja kuullakseen verkkaiset hengenvedot. Hän olisi halunnut suudella tätä. Samalla tavalla kuin ensimmäisellä kerralla Obarenissa. Kauan sitten. Mutta hän ei halunnut ottaa sitä riskiä että Helene havahtuisi hereille.

Sen sijaan hän käänsi katseensa ohikiitävään maisemaan ja tihentyvään asutukseen. Rapistuneita omakotitaloja, jotka edustivat jokainen omaa kirjavaa tyyliään. Osa oli rakennettu kivistä ja niissä oli jyrkät, rapatut seinät. Toiset olivat puisia ja maalattu värein, jotka kotikutoisesta vaikutelmasta sekä

puutteellisesta kosteuseristyksestä ja salaojitukselta huolimatta saivat katsojan hyvälle tuulelle.

Mitä lähemmäs kaupunkia he tulivat, sitä isommiksi ja prameammiksi talot muuttuivat, ja Santa Cruz Beachilla näkyi väkeä treenaamassa ja pelaamassa rantalentistä. Kaiken ikäiset ruskettuneet ihmiset kulkivat surffilauta kainalossaan. Ilmapiiri näytti kieltämättä mukavan viihtyisältä ja rennolta verrattuna Stureplaniin, missä katse hakeutui jatkuvasti neuvottelupöydän vastakkaisella puolella istuvien ihmisten ranteisiin ja heidän kelloihinsa. Kaikkeen siihen, mikä ei viime kädessä merkinnyt yhtään mitään.

Kolikon kääntöpuoli paljastui muutamaa korttelia myöhemmin, kun auto pysähtyi punaisiin valoihin ja hän näki lehtitelineessä lööppikuvan pitkätukkaisesta vaaleasta miehestä, jolla oli parkkiintunut mutta lihaksikas yläruumis. *Ei vielääkään elonmerkkejä asunnottomasta Justinista!* kuului otsikko, eikä hän malttanut olla tarkistamatta, että kuljettaja oli varmasti lukinnut kaikki ovet.

Reaktio oli tietenkin liioiteltu. Toisaalta siltäkään ei voinut sulkea silmiään, että asunnottomuus ja siitä seuraava rikollisuus olivat kasvava ongelma Yhdysvaltain länsirannikolla.

Mutta hänen ei tarvinnut nyt murehtia sitä. Hän ei ollut perehtymässä raporttiin mahdollisesta sijoituskohteesta tai etsimässä lukuja, joilla hintaa voisi painaa alaspäin. He olivat lomalla, ja vaikka lomafilikseen pääseminen veisikin pari päivää, hän ei aikonut tuhlata sekuntiakaan ajasta, jonka hän voisi käyttää nauttimiseen.

»OO, NÄYTTÄÄPÄ TÄÄLLÄ hienolta!«

Kuljettaja oli hädin tuskin ehtinyt pysäyttää auton Pleasure Point Drivelle pihatien eteen, kun Helene pomppasi ulos taksista ja kiiruhti taloa kohti. »Vai mitä, Calle?« Vaimo pysähtyi ja katsoi häntä.

»Kyllä, Helene. Kyllä«, hän sanoi katsellen kuljettajaa, joka nosti matkalaukkuja ulos takaluukusta. »Ehdottomasti. Upea paikka«, hän lisäsi varmuuden vuoksi tietoisena siitä, että Helene oli tällä hetkellä tavallistakin hauraampi ja herkkänahkaisempi. Pienikin epäröinti saattaisi loukata vaimoa, ja sitä hän viimeiseksi halusi.

Sillä ei ollut väliä, että aito vau-efekti jäi puuttumaan ja että talo ei varustuksensa puolesta yltänyt likimainkaan samalle tasolle kuin heidän oma kotitalonsa. Tärkeää oli vain yhdessäolo ja kaikki se, mitä he tulisivat tekemään talossa. Kaikki ne asiat, jotka saisivat heidän karille ajautuneen suhteensa takaisin oikealle kurssille. Sitä paitsi talo näytti puutteistaan huolimatta ihan kivalta kivilaatoilla päällystettyine autotallinseinineen, pihalla huojuvine palmuineen ja taempana kohoavine, merelle päin antavine asuinrakennuksineen. Muuta hän ei ollut odottanutkaan nähtyään Helenen saamat kuvat edelliskeväänä.

Silti jokin sai hänet heti taksikuskillle tippiä annettuaan lähettämään lyhyen viestin Mirjalle, jonka työaika oli synk-

ronoitu heidän uuteen aikavyöhykkeeseensä. *Tarvitsen listan lähistöllä olevista hyvistä hotelleista asap.*

Näin jälkeensä ajatellen tuntui täysin käsittämättömältä, ettei hän ollut tutkinut vaihtoehtoja ja kaiken varalta buukannut huonetta etukäteen. Toki hän oli luvannut Helenelle pyhästi, että pitäisi näppinsä irti matkavalmisteluista. Mutta se ei estänyt sitä, etteikö hänellä voisi olla takataskussa varasuunnitelma tai varasuunnitelman varasuunnitelma.

»Vitsit, että tästä tulee ihana loma», kuului Helenen kommentti hänen selkensä takaa. »Minä tunnen sen.»

Hän ei tosissaan uskonut, että majoituksen vaihtaminen tulisi ajankohtaiseksi. Kyse oli pikemminkin valmistautumisesta pahimpaan. Mahdollisuudesta, joka antaisi hänelle mielenrauhan, vaikka sitä ei tarvitsisi milloinkaan käyttää.

»Etkö ole samaa mieltä?» Helene jatkoi samaan aikaan kun hän sujautti puhelimen takaisin takintaskuun ja kääntyi vaimonsa puoleen.

»Ilman muuta.» Hän väläytti hymyn, joka saisi liian pitkään jatkuessaan poskilihakset menemään maitohapuille. »Miksei tulisi?» Jalat oli aseteltava tarkasti, jottei hänen askeleensa lipeäisi. Jokainen nykäys hänen kasvoissaan oli juuri nyt suurennuslasin alla. Jokainen tavu, jonka hän päästi suustaan, punnittiin kultavaa'alla.

»Koska et pidä siitä, että joku muu tekee päätökset.» Helene tuli hänen luokseen ja lasi kätensä hänen olkapäilleen ikään kuin puolittain halaisi häntä. »Koska kontrollista luopuminen on pahinta mitä tiedät. Mutta voin taata, että tämä on juuri sitä mitä me nyt tarvitsemme.»

»Hieno homma», hän sanoi pitäen hymyn kasvoillaan ikään kuin se olisi hänen ainoa turvaköytensä.

»Et ole tyytyväinen», Helene totesi katsottuaan häntä vähän aikaa mitään sanomatta. »Näen sen. Sinä vihaat tätä paikkaa, etkö vihaakin?»

»En, mistä sinä sellaista keksit? Minähän sanoin, että tämä näyttää upealta.»

»Niin, mutta näen, että –»

»Kultaseni», hän keskeytti. »Mitä jos menisimme sisään ja katselisimme ympärillemme sen sijaan, että seisomme tässä ja teemme hätäisiä johtopäätöksiä?»

Helene katsoi häntä ikään kuin etsien virheitä kuvasta ennen kuin lopulta nyökkäsi, otti kädet hänen olkapäiltään ja jatkoi matkaa asuintalolle päin.

»Ja tiedoksi, että olet väärässä», hän huusi perään nykäistessään matkalaukkujen kahvat esiin ja ryhtyessään vetämään niitä pihatiellä. »Uskon, että tästä tulee hieno loma. Aivan mahtava.»

Helene ei vastannut vaan käveli ulko-ovelle ja nosti kynnyksen ylös maasta.

Kuinka sujuu? hän tekstasi Mirjalle kännykällään Helenen etsiessä avaimia. *Löytyykö mitään?*

»Ymmärtääkseni niiden olisi pitänyt olla täällä.» Helene pudotti kynnyksen takaisin ja tähysi ympärilleen.

»Avaintenko?»

»Niin, tässä maton alla.»

»Ja olet varma, että ohjeissa tarkoitettiin juuri tätä mattoa eikä jotain toista?»

»Joo. *Under the carpet in front of the main entrance.* Jos se ei ole tässä niin missä sitten?» Helene kurkisti vielä keran maton alle tarkistaakseen, etteivät avaimet olleet kiinni matossa. »Mutta ne eivät ole täällä, Carl. Avaimet eivät ole täällä.» Helene pudotti matonkulman kädestään ja huokaisi. »Entä jos he unohtivat jättää meille avaimet? Mitä sitten tehdään? Jos me ei päästä sisään?»

»Totta kai päästään. Avaimet ovat varmasti jossain.»

»Eivätpäs ole, tarkistin juuri eikä niitä näy missään.» Helene levitti kätensä ja huokaisi taas.

»Helene, rauhoitu. Saat nähdä että kaikki järjestyy. Missä avainten piti olla? Selitä tarkasti.»

»Täsmälleen siellä missä sanoin. *Under the carpet in front of the main entrance.*»

»Saanko vilkaista meiliä?» hän kysyi kokeillessaan kahvaa ja nykäistessään ovea todetakseen itsestäänselvyyden.

»Miksi? Etkö usko minua?»

»Uskon, haluan vain nähdä omin silmin.»

»Siinä lukee, että avaimet ovat kynnyksmaton alla pääoven edessä. Ja ellen muista väärin, lauseen perässä oli piste. Eli selitys ei jatkunut.»

»Okei. Siinä tapauksessa ehdotan, että soitetaan heille.»

»Soitetaan? Nytkö? Kellohan on puoli kolme yöllä. He ovat varmasti nukkumassa.»

»Entä sitten?» Hän kohautti harteitaan. »Se on enemmän kuin mitä me voimme tehdä. Anna numero niin minä soitan.»

»Etkä, nyt ei soitella mihinkään. Anna kun minä hoidan tämän.»

»Enkö ole nimenomaan antanut? Ja sehän meni hyvin.»

Viimeinen lause kuulosti aiottua tylymmältä, paljon tylymmältä, ja hän näki kuinka sanat lävistivät vaimon ohuen suojakilven. Niin tyyppillistä. Hän ylitti aina rajan ollessaan vähänkin väsynyt ja kärsimätön.

Se ei kuitenkaan muuttanut sitä tosiasiaa, että hän oli oikeassa. Hän oli monta kertaa tarjoutunut auttamaan viestinvaihdossa nimenomaan, jotta he välttyisivät tällaisilta väärinkäsityksiltä. Helene oli tapansa mukaan kieltäytynyt kuuntelemasta ja päinvastoin vakuuttanut, että kaikki oli hoidossa ja että hänen tarvitsisi vain ottaa rennosti ja nauttia, kun kerrankin joku muu kantoi vastuun. Joten nyt he seisoi-
vat ilman avaimia sen talon pihalla, jossa heidän oli tarkoitus asua seuraavat neljä viikkoa.

»Helene, anteeksi», hän jatkoi ja käveli vaimonsa luokse.
»Sanoin tyhmästi enkä ollenkaan tarkoittanut sitä.»

»Ai, no mitä sinä sitten tarkoittit?»

»En muuta kuin että olisi ehkä ollut parempi, jos... Tai arvaa mitä? Unohdetaan koko juttu. Tämä kaikki johtuu vain aikaeroväsymyksestä.»

»Okei.» Helene nyökkäsi ja pyyhki silmäanalusiaan.

»Etsitään ne avaimet nyt.» Hän aikoi halata vaimoaan mutta jokin harasi vastaan, minkä vuoksi hän päätyi vain laskemaan kätensä tämän olkapäälle.

»Mutta entä jos niitä ei ole? Emme me voi etsiä summanmutikassa loputtomiin.»

»Täytyyhän niiden olla jossain», hän sanoi ja tunsi puhelimen värisevän taskussaan. »Ei kukaan vaihda taloa jonkun maapallon toisella puolella asuvan kanssa ja unohda jättää avaimia. Sellaista ei vain tapahdu.» Hän nosti toisen kaktusruukun maasta kurkistaakseen, olivatko avaimet sen alla, ja sieltähän ne löytyivät. »Katso. Mitä minä sanoin? Täällä ne ovat.» Hän otti avainnipun ja heilutteli sitä kädessään. »Mitä tekisit ilman minua?»

»Älä muuta sano», Helene vastasi naurahtaen ja otti avaimet vastaan. »Vaikka viestissä luki, että niiden piti olla kynnyksmaton alla. Oikeasti. Olen ihan varma.»

»Kulta, eikö voida antaa olla? Ei tämä ole maailman vakavin asia.»

»Ei niin. Mutta eikö sinustakin ole tyhmää kirjoittaa jotain ja sitten –»

»Helene. En tiedä, onko sinulla yhä kova jetlag kuin minulla. Mutta jos emme mene pian sisään, nukahdan seisalleni.»

»Anteeksi», Helene sanoi ja kääntyi ovea kohti. »Olen vain niin...» Huokaus. »Väsänyt.»

»Eli samassa veneessä ollaan», hän sanoi, otti puhelimen

taskustaan ja klikkasi Mirjan viestin auki samalla kun Helene avasi oven.

Hyviä on vapaana tosi vähän. Paras vaihtoehto, jonka löysin, on Sanctuary Beach Resort Montereyssa, hieman etelämpänä rannikolla. Siellä ei ole vapaita huoneita nyt, mutta torstaista eteenpäin löytyy panoraamasviitti merinäköalalla. Varaanko sen?

Torstaihin oli neljä vuorokautta, mutta sille ei voinut mitään, joten hän lähetti nopeasti kiittauksen Helenen avatessa oven ja kadotessa peremmälle taloon.

»Minähän sanoin, että kaikki järjestyy», hän huudahti samaan aikaan kun Mirjan vastausviesti värähti hänen kädessään.

Montako yötä?

Aloitetaan viikosta, hän vastasi ja odotti Mirjan kiitosta ennen kuin otti matkalaukut ja kantoi ne kynnyksen yli sisään.

Neljä askelta eteisen puolelle, enempiä hän ei tarvinnut ymmärtääkseen, ettei Helene välttämättä ollut se, joka oli käsittänyt väärin avaimiin liittyvät ohjeet.

Hän oli itsekin nähnyt kuvat talosta. Niitä ei ollut monta, korkeintaan kymmenkunta. Helene oli näyttänyt ne hänelle tietokoneeltaan, sekä ulkokuvat että sisäkuvat, ennen sitoutumista talonvaihtoon. Ulkoa talo näytti juuri siltä kuin hän muistikin, eikä hänelle ollut tullut mieleenkään, että he voisivat olla väärässä paikassa. Mutta sisällä hän ei ollut enää yhtä varma.

Pohjaratkaisu näytti samalta kuin kuvissa: Avokeittiö, joka yhdistyi avaraan olohuoneeseen, jonka oikeanpuoleisessa päädyssä oli takka. Lasiovet, jotka johtivat ulos uima-altaalle ja silmäkantamattomiin jatkuvan meren rantaan.

Mutta siinä olikin kaikki, minkä hän tunnisti. Lopusta hänellä ei ollut minkäänlaista muistikuvaa. Kuten peileistä,

joita oli ripusteltu sinne tänne. Tai sohvasta. Kuvissakin oli ollut sohva, mutta hän muisti sen valkoisena eikä haalistuneen mintunvihreänä.

Sama juttu taulujen kanssa. Hän muisti, että ne olisivat olleet tyylikkäitä ja taitavasti tehtyjä. Häntä oli jopa alkanut kiinnostaa, kuka ne oli maalannut, ja hän oli harkinnut mahdollisesti ostavansa saman taiteilijan teoksia. Taulut, jotka hän näki nyt, näyttivät lähinnä siltä kuin joku olisi maalannut ne viikonloppukurssilla, jonka hintaan kuuluivat kankaat, siveltimet ja maalit.

Puhumattakaan levottomasti kuvioiduista verhoista, kuivakukkakokoelmista ja lukemattomista posliinieläimistä. Mitään niistä ei ollut näkynyt hänen näkemissään kuvissa. Ainakaan hänen muistaakseen. Toisaalta hänellä oli samaan aikaan ollut kädet täynnä työtä Stern & Ljung -sopimuksen kanssa, kun talon omistaja oli yhtäkkiä suostunut vaihtoon ja he olivat joutuneet tekemään nopean päätöksen. Mutta tällaiseen hän olisi reagoinut riippumatta siitä, kuinka stressaantunut ja kiireinen hän oli. Aivan varmasti. Samoin Helene.

»Onpa hyvää. Rakas, eikö sinullakin ole jano?»

Hän vilkaisi Heleneä, joka joi keittiössä vettä kiinnittämättä lainkaan huomiota muuttuneeseen sisustukseen.

»Tule ottamaan lasillinen ennen kuin pyörryt neste-hukkaan», Helene jatkoi ja täytti lasinsa uudestaan.

Hän meni vaimonsa luokse ja otti lasin. »Oletko varma, että hanavesi on juomakelpoista?»

Helene nyökkäsi. »Sen kuin juot vain. Ja usko pois, sinä totisesti näytät olevan nesteytyksen tarpeessa.»

Hän kulautti lasin tyhjäksi ja tajusi heti, kuinka oikeassa Helene oli. Tuntui kuin vesi olisi ehtinyt imeytyä ennen kuin se pääsi mahalaukuun asti.

Helene täytti lasin uudestaan. »Tässä, juo vielä toinenkin.»

Kun lasi oli tyhjentyneet toistamiseen, hän tunsi neste-tasapainonsa palautuneen, ja ehkä ongelman ydin piili juuri siinä. Hän oli aina ollut herkkä. Verensokerin äkillinen lasku – muuta ei tarvittu siihen, että hän saattoi menettää itsehillintänsä totaalisesti. Juuri sen vuoksi hänellä oli aina mukanaan tummaa suklaata ja pussillinen pähkinöitä.

Jostain syystä eväät olivat tällä kertaa unohtuneet matkalle lähtiessä, mikä ei ollut lainkaan hänen tapaistaan. Se oli hänelle jopa niin epätyypillistä, että hän oli pannut pystyyn pienimuotoisen kohtauksen lentokoneessa tonkiessaan käsi-pakaasiaan varmana siitä, että eväspussi oli jossain.

Mutta se oli ollut ja mennyttä, ja ellei hän olisi sattunut näkemään tahraa juomalasinsa reunassa, hänen hymynsä olisi rehellisesti yrittänyt näyttää positiiviselta. Nyt siitä tuli lähinnä irvistys.

»Mikä on?» Helene katsoi häntä ikään kuin odottaen, että hän keksisi jotain valittamista.

Tahra oli huulipunaa. Räikeän pinkkiä huulipunaa. »Ei mikään», hän sanoi ja pudisti päätään. »Kaikki hyvin. Ei hätää.» Se, että Helenellä ei ollut meikkiä eikä tämä olisi ikimaailmassa pannut huuliinsa niin järkyttävää kasarisyävyä, ei suinkaan parantanut tilannetta.

»Carl. Näen, että sinua vaivaa jokin.» Helene seurasi hänen katsettaan juomalasiin ja nosti sen valoa vasten. »Mitä tuo on? Huulipunaako?»

Hän nyökkäsi ja kohautti harteitaan. »Siltä näyttää.»

»Yäk, miten ällöttävää.» Helene irvisti ja pudotti lasin tiskialtaaseen ikään kuin siinä olisi ollut tartuttavia pöpöjä. »Ja nyt kun mietin, omistajat kirjoittivat jotain siitä, että he eivät ole käyneet täällä vähän aikaan ja että siivoojilla on tapana hutiloita silloin kun talo seisoo tyhjiään.»

»Okei», hän sanoi ja pyyhkäisi suunsa kämmenselällä. »Siinä se nähdään.»

»Elegantti juoni on käsittämättömän taitavasti kerrottu kaikkinen makaabereine pikku yksityiskohtineen. Aluksi nuo detaljit näyttävät irrallisilta, mutta vaivihkaa ne yhdistyvät ja muuttavat kuvan siitä, mitä oikein on tekeillä.»

– DAGENS NYHETER

JUURI TÄTÄ Carl ja Helene tarvitsevat saadakseen uutta kipinää suhteeseensa. Edessä on pitkä loma upeassa ympäristössä, kalifornialaisessa merenrantatalossa, joka järjestyi kodinvaihdon avulla. Carlin ja Helenen viettäessä aikaa Kaliforniassa amerikkalaispariskunta viettäisi kesää heidän talossaan Tukholman sisäsaaristossa.

Kun Carl ja Helene saapuvat Santa Cruzeihin, jokin ei täsmää. Näyttikö talo todella tuollaiselta esittelykuvissa? Oudot yölliset äänet ja vastenmieliset löydöt talosta eivät suinkaan paranna tunnelmaa. Ja minkälainen oikeastaan on pariskunta, joka on paraikaa asettumassa Carlin ja Helenen kotiin? Onneksi Carl on ennen heidän lähtöään asentanut taloon valvontakameroita.

